

— Ή μεταφύτευσις νέων δένδρων εἰς γῆν ἀνευ υγρασίας, καὶ ὑπὸ οὐρανὸν καυστικὸν εἶναι κόπος μάταιος, θ' ἀποθάνων, ὡς καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ δὲν ἀμφιβάλλετε.

— Κακῶς χρίνετε περὶ τοῦ τόπου, ἀπαντᾶ εἰρωνικῶς δ' Ἰατρός· τὸ ἀναστήματά μας ἔχουσιν ἄριστα, πολλὰ δενδρύλλια ἀρήνουσιν ἥδη βλαστούς.

— Ο "Γραντ Αδό" ἔδηξε τὸ χειλη του, ἐκίνησε τὴν κεφαλήν του, καὶ ἀπεμαρκύρησε.

— Ο Ναπολέων ἐπληροφορήθη περὶ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ διοικητοῦ.

— Ο ἄθλιος οὗτος φθενεὶς δσας σιγμάς μου δὲν φαρμακεύεις θέλεις τὸν θάνατόν μου, ἀλλὰ αὐτὸς δὲν σπεύδεις καὶ εὔχῃς τῆς ἀνυπομονήσιας του. 'Αλλ' ἀς ήσυχάσῃ, θέλεις ἔλθεις ταχύτερον παρ' δις φαντάζεται.

— Εν τούτοις αἱ ἐργασίαι ἐπροχώρουν, ξανα σχεδὸν περὶ τὸ τέλος των. Ιστα ἐπισπεύση αὐτάς, δ Ναπολέων ἔσκαψε μικρὰν δεξιαμενήν, καὶ διέθεσεν αὐλακὰς λήγοντας εἰς αὐτήν.

— Λύτη θὰ ήναι, ἔλεγεν εὐθύμως, η μεγάλη δεξιαμενή μου τοῦ Σαιν-Κλούδ.

— Ο Ναπολέων, αἰσθανόμενος ἀναγεννωμένας καὶ διλύγον τὰς δυνάμεις του, ἐγίνετο διμίλιτικώτερος καὶ κοινωνικώτερος, καὶ πολλάκις μεταξὺ σκάπτων, φυτεύων η κλαδεύων, ἐστήριξε τὸν λίσγον του εἰς τὸ ἔδαφος καὶ ἐρειδόμενος ἐπ' αὐτοῦ, ὡς δ λαμβάνων ἄνεσιν ἐργάτης, ἐνθυμεῖτο γεγονός τι η ἀνέκδοτον, διπέρ οὐδεὶς αὐτοῦ καλήτερον διηγεῖτο.

— Αλλ' ἐν τούτοις η ἀσθένεια ἀποκοιμήθειται, ἀλλ' οχι καὶ νικήθεισα οὐδὲ τῶν σωτηρίων τούτων ἀλλ' ἐργωδῶν ἀσκήσεων, δὲν ἔδραμνε νὰ ἐπαναλάβῃ ἀπαντεύοντας τὴν ἔντασιν. Ο Ναπολέων ησθάνετο δις δὲν θέλεις δυνηθῇ νὰ ἔχακολουθήσῃ τὴν διασκέδασην ταύτην, καὶ δις τάχιον η βράδυνος θέλεις ἀναγκασθῇ νὰ καταθέσῃ τὸν λίσγον, διπάς ἐδιάσθη ν' ἀποθέσῃ τὸ στέματα ὑπετάγη εἰς τὴν ἀνάγκην, ἀλλὰ πρὶν παραιτήσεις ἐντελῶς τὰς γεωργικὰς ἐργασίας του, ηθελήσεις νὰ τελειώσῃ ἔδραινόν τι ἐκ χλόης, διπέρ ηρχίσεις οὐδὲ τὴν σικιάνα συστάδος μικρῶν δένδρων πλατυφύλλων, οὐ μικρὰν τῆς δεξιαμενῆς, ἐν η μικροὶ τινες ἰχθύες ἐνδιητόντο.

Τὸ ἔδωλιον τοῦτο, μετὰ πολλὰς ἐργασίας, ἐπεραιώθη τέλος πάντως. Οι Σιναὶ ἐκέμισαν τὴν γῆν διὰ νὰ τὸ ὑψώσωσιν, ἀλλὰ δ Ναπολέων μόνος, δοηθοῦτος τοῦ Ἀντωμάρκη, είχεν ἐγχωρήη τὴν χλόην εἰς τὰς ρωγμάτων.

— Πῶς σὲ φαίνεται τὸ μνημεῖον τοῦτο, Ιατρέ; εἶπεν δ Ναπολέων, στηριχθεὶς ἐπὶ τοῦ λίσγου του καὶ θεωρῶν τὸν Ἀντωμάρκην.

— Λανήγειρεν η Γιατέρα Μεγχλείτης ὥραιότερα καὶ στερεώτερα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἐφημέριον τοῦτο γλοσσὸν οἰκοδόμημα, ὡς εἰς τὰ ἐκ μαρμάρου καὶ χαλκοῦ μνημεῖά της, ἀνέπτυξε τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν λίσγην, τῆς μεγαλοφύτας τῆς.

— Τὸ ἔδωλιον μου θέλεις ζήσεις διλιγώτερον τῆς διαδίσσεως του Σαινπλάν καὶ τοῦ Ἀγίου Γοθάρδου, εἶπεν οὐ πολλῶν δ Ναπολέων, ἀλλ' θσον ἀδύνατον καὶ ἀν ηναι, θέλεις ἐπιζήσεις ἐμοῦ, εἴμαις βέβαιος.

— Η ἐργασία αὕτη, ἀπανέλαβεν δ Ναπολέων μετὰ βραχεῖαν οιωπήν, εἶναι η τελευταία νίκη μου. "Οπως δὲ καὶ ἀν ἔχη, θέλω διδηγήσεις αὔριον τὴν

Κ. Βερτράν" εἰς τὸ μέρος τοῦτο, διότι εἴμαι βέβαιος, διὶς θέλεις εὐχαριστηθῇ ἐκ τοῦ ἀδοκήτου τούτου, ὅπερ δι' αὐτὴν ἡτοιμάζον. 'Αλλ' ἀς φύγωμεν, Ιατρὲ, βραδίζει καὶ δὲν πρέπει νὰ μᾶς καταλάβῃ ἔδω. Τὰς ἀδόκητα, ὡς αἱ συνομωσίαι, πρέπει νὰ ἐκρήγνυνται δίκην κεραυνοῦ.

Καὶ δ Αὐτοκράτωρ λαβὼν τὸν βραχίονα τοῦ Ἀντωμάρκη, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν. Τὴν ἐπισύσσαν μετὰ τὸ πρόγευμά του, δ Ναπολέων ἐπορεύθη μετὰ τοῦ Ιατροῦ, πρὸς τὸ περιώνυμον ἔδρανον. 'Αλλ' ὅποια ὑπῆρξεν η ἐκπλήξεις του, δτε εἰδὲν ἀνθρωπόν τινα, κατακλινθέντα ἐπ' αὐτοῦ λίαν ἀδιαφόρως; ήδη δ γέρων Τοβίας, δ μαῦρος δοῦλος τοῦ Κ. Βάλκομβη.

— Ιδού λοιπὸν δ Τοβίας, ἀρπαξ, σφετεριστής osurgrateur), εἴπε σίων τὴν κεφαλήν. Προώρισται ν' ἀπαντᾶς τις τοὺς ἀρπαγας παντοῦ καὶ πάντοτε.

Καὶ ἐπειδὴ δ Ιατρὸς ἐπληγίσασε διὰ νὰ ἔξυπνήσῃ τὸν γηραῖον αἰθίοπα, δ Ναπολέων τὸν ἐμπόδισε, λέγων

— Μη ταράττῃς τὸν ὑπνον του. Ιωας ὁ δυστυχής. εῦτος δνειρέυεται τὴν πατρίδα του, λώς ἐναγκαλίζεταις καὶ διατηρήσῃς τὴν γυναικά του τὸ τέκνον του... Ναί γλυκὺς δ ὑπνος ἐπὶ τοῦ βράχου τούτου. Καὶ στρέφομενος πρὸς τὸν Ναβαράζ νὰ εἰπης, προσέθηκεν εἰς τὸν γέρο Τοβίαν ἄλλοτε νὰ ἔκλεγῃ ἀλλαγοῦ τὴν κλίνην του.

— Καὶ ημεῖς, Ιατρὲ, ἄγωμεν εἰς προϋπάντησιν τῆς Κ. Βερτράν, τοῦτο θέλεις δώσει καιρὸν εἰς τὸν ἀρπαγα τοῦ θρόνου μου νὰ ἔξυπνήσῃ. 'Αλλ' ἐν γένει δ ὑπνος τῶν τοιούτων εἶναι βαρὺς, καὶ μάλιστα ἐκείνων, εἰναις, ὡς αὐτὸς, δὲν ἔχοπισαν ε νὰ κατατήσωσι τὸν θρόνον τοῦτον διὰ τῆς ἀκμῆς τοῦ ξίφους των.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

Συνέχεια (Ιδ. φυλ. 406.)

— 0 —

B.

Η κορδία τῆς γυναικός διόπειται εἰς πλήθος παθολογικῶν συμβάντων, ἐν ἀλλαγαῖς λέξεις, φαινομένων τινῶν, τὰ δόκιμα οι στρυφοὶ νόες, οἱ τὸν ἀπότομον ἀλλάζεις επ' ζητούντες, τολμῶσιν ἴδιατροπίας ν' ἀποκαλέσωσιν.

Η ἀκριβής σπουδὴ τῆς διόπειται ταύτης εἶναι ἀναντιρρήτως μία τῶν ἐξοχωτέρων, δται δύνανται νὰ τέρψωσι τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, καὶ βλέπομεν ἐν τούτοις διὰς οἱ ἀδόλεσχοι, οἱ κοινῶς γνωρίζομενοι διὰ τοῦ διόπτατος γιλόσοφοι, σύχαριστήσαν μᾶλλον νὰ ἀνατρεχοῦσιν εἰς πολλοὺς παραλογισμούς ὅλως διόλου δευτερεύοντας, ὡς π. χ. περὶ ἀθηναϊσίας ψυχῆς, περὶ τοῦ συστήματος τῶν μονάδων η τῆς θεωρίας τῶν ἀγκυλωτῶν ἀτόμων, καὶ μᾶλλον η ν' ἀφιερώσωσι τὰς παραπτήσεις των εἰς τὴν ἔξηγησιν τοῦ δργάνου τούτου, τοῦ ἐκ περιαγωγῆς τόσον πλουσίου, η τόσον πιωχοῦ, τόσον τρυφεροῦ η τόσον σκληροῦ, τόσον δυστρέπου η τόσον ταπεινοῦ, τόσον μπερφάνου η

τόσον δεσποτικοῦ, καὶ τέλος πάντων τόσου θελτικοῦ, τῆς καρδίας, λέγομεν, τῆς γυναικές!

‘Η κόμισσα Κλαρίσσα ἀπεσύρθη εἰς τὸν κοιτῶνά της, ἐμπεσοῦσα εἰς τὸ χάρος τῶν συγχειμένων αὐτῆς διαλογισμῶν. Δέ, ἡθελεν εὑρεθῆ εἰς τοιαύτην δύσκολον θέσιν, καὶ ἐὰν ἐθαλασσοπόρει εἰς ὡκεανὸν ἀνεύ ἀστέρων καὶ ἄνευ πιξίδος ναυτικῆς. Τέλος πάντων, πρέπει νὰ τὸ εἴπωμεν, η ἀξιόλογος θεία εἶχεν αὐτὸ τὸ ἀθλιὸν προνόμιον, τὸ νὰ φέρῃ ἐπιτηδείων τὴν ταραχὴν εἰς τὰς ἰδέας τῆς Κλαρίσσης, διάκις ηθελε νὰ δεῖξῃ διη οὐχει πνεῦμα. Κατὰ βάθος δύμας η Κ. Αὔρηλια ητο ἀρκετά ἀγαθὸν πλάσμα· ἀλλὰ τὸ εὐαίσθητον τῆς ἐποχῆς μας τῇ ἡρέθιζε τὰ νεῦρα, καὶ προσέβαλε τὸν διλισμὸν τῶν εὐγενῶν παραδόσεών της. «Ἐχε τὸ θάρρος τῶν κλίσεων σου» ἐλεγεν ἀποφεγματικῶς. Καὶ ὠργίζετο ἐνδομύχως διότι ἔβλεπε τὴν ωραίαν της Κλαρίσσαν νὰ κρύπτη νῦπο μυρίας ἀδρότητος ρωμανικάς, τὴν ἀφελειστέραν φιλάρεσκον φύσιον, η ποτὲ ἴθαμασεν.

Ἐν τούτοις, παρακαλοῦμεν τὸν ἀναγνώστην νὰ παρατηρήῃ, διη η δέσποινα, καθὸ γραῖα, δὲν εἶχεν διη τὴν ἀπαιτουμένην εἰς παρομοίας διοθέσεις καλοχάγαθίαν. Τὸ κρύψιον πείσμα, ὅπερ ἡ τιθάνετο, διότι η Κλαρίσσα ἀπεστρέφετο τὸν Λόρδον Ρυτλάνδον, ἐμεγέθυνεν εἰς τοὺς δρθαλμούς τῆς τὰ σφάλματα τῆς κομιστῆς. Καὶ πρὸς τοῦτο ἐπικαλούμεθα δλας τὰς ὥραιας κυρίας, διας καταδέχονται νὰ μᾶς ἀκούωσι· αὐταὶ θέλουν κρίνει ἐὰν δ λόρδος Ρυτλάνδος δὲν ητο ἀξιος δλίγης τινὸς ἀποτυχίας.

Καὶ πρῶτον μὲν, η εὐειδῆς δημῶν ἀναγνώστρια η- ξύρει ηδη διη δ λόρδος Ρυτλάνδος πρέπει νὰ καταταχθῇ μεταξὺ τῶν ἐναρέτων καὶ γενναιοψύχων ἐραστῶν. “Οτε η Κλαρίσσα συνεζεύχθη μετὰ τοῦ κόμητος Ρ...., δ ἡραϊκὸς οὐδιος ἔραστής κατεστίγασε τὰς ζωηροτέρας ἐπιθυμίες τῆς καρδίας του, ήνα συντελέση εἰς συνοικέσιον, τὸ διόποιον διὰ λόγους, ὃν περιτιὴ η σημείωσις, η οἰκογένεια τῆς Κλαρίσσης ἐπειθύμει πολύ. Υπῆρξεν εἰς τὴν πρᾶξιν ταύτην σφάλμα ἀσυγχώρητον. “Οταν πρόκηται περὶ ἔρωτος, μήν διμιλῆτε εἰς τὰς γυναικας περὶ μεγαλοψυχίας διότι θέλουν σᾶς εἰπεῖ δλαι, διη η λέξις αὐτη δσον πολυσύλλαβος, τόσον εἶναι καὶ ἀνόητος. ‘Ο λόρδος Ρυτλάνδος, διτις ἐκαυχήτο διη ἀλάτρευε τὴν Κλαρίσσαν, καὶ οὗ τινος η ἐπίρροή ητο μεγάλη ἐν τῇ εἰκογενείᾳ τῆς νεανίδος, εἶχε παραχωρήσει τὴν Κλαρίσσαν εἰς τὸν κόμητο Ρ.... Η πρᾶξις αὐτη ητον ωραία ητο ἀξιοντίρρητως νὰ μνημονεύθῃ εἰς τὸν Πλούταρχον τῆς Νεολαίας ἀλλὰ τὴν διόποιαν η Κλαρίσσα εὔρεν δλίγον πως αὐθαδη. Πρῶτον παράπονον τοῦτο. ‘Ακολούθως δ κόμης Ρ... αισθανόμενος τὸν θάνατόν του, καὶ γνωρίζων διη δ Ρυτλάνδος οὐδέποτε εἶχε πάντες τοῦ ν ἀγαπᾶ τὴν Κλαρίσσαν, διὰ παρακλήσεων καὶ παραινέσεων ἐπειθανάγκασεν αὐτὴν, διη ηθελεν εἰπεῖ ἐγκύλιος τις μπουργκητική παρ’ ήμιν, νὰ τῷ ὑποσχεθῇ διη θέλει συζευχθῇ τὸν λόρδον Ρυτλάνδον. Εἶναι βεβίων διη τίποτε δὲν ἀποποιεῖται τις εἰς τοὺς ἀποθυητούτας.

‘Αλλ ὡδέν ητο δ διάδολο-μαχαρίτης αὐτὸς ἐπῆγε νὰ ἀγτιπαραχωρήσῃ τὴν γυναικά του εἰς τὸν ἔξοχωταν τῶν φίλων του, διτις δὲν ἐδυσκολεύθη, μὰ τὸ ναι, νὰ δεχθῇ. Δεύτερον πχραπόνων αἴτιον.

Οὕτως κανονισθέντων τῶν πραγμάτων, πιθανὸν νὰ νομίζετε κυρίαι, διη δ Ρυτλάνδος ἐπιπειρεις ν ἀπαιτήσῃ ἀπὸ τὴν χαρίσσαν χήραν τὴν ἀκτέλεσιν τοῦ κωδικέλλου. Πανιάπασι. Πάντοτε τρυφερὸς, πάντοτε πρόθυμος καὶ ἀρωσιωμένος πρὸς τὴν Κλαρίσσαν, ἐπρόσμενεν δπω; αὐτὴ πρώη νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν ὑπόσχεσιν της, αὐτὸς δὲ τίποτε δὲν ἐζήσεις. «Τί! ἀνεφωνει η Κλαρίσσα, πρέπει δ ἀνήρ νὰ ἔχῃ πολλὴν ὑπερηφάνειαν καὶ πεπιθώσιν εἰς τὸν Ισχύν του, ώτε ν ἀγαπᾷ μὲ τόσην υπομονὴν καὶ νὰ μὴ ζητῇ τίποτε! Τρίτη δυσαρεσκείας ἀφορμή.

Πλὴν δὲν ητο μόνον τοῦτο. Φχντασθῆτε νεαράν χήραν, ευρισκομένην εἰς τὴν μοναδικὴν ταύτην θέσιν, εἰς ην εύρισκετο ἡ κόμισσα, καὶ θέλετε κρίνει ἐδυ η Κλαρίσσα, διτις ως χαρίσσα γυνὴ, ἐπίστευεν διη εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ θναι φιλάρεσκος, ἐπρεπε νὰ ἐπιθυμῇ τὴν ἀνεξηρτησίαν καὶ τὴν ἀπανάστασιν.

Διότι, νὰ εἴπωμεν καὶ τὸ τελευταῖον, συνέδη ἀνιπτρόφως η ὑπόθεσις. ‘Ο Ρυτλάνδος ητο κατά τια τρόπου δ κύριος καὶ η Κλαρίσσα δ υποτελής.

‘Η πρώτη πρᾶξις τῆς ἀπειθίας, τὴν διόποιαν διενοθῇ, ητο τὸ νὰ πείσῃ έσυτην διη ἀπεστρέφετο τὸν Ρυτλάνδον, δ δευτέρα δὲ τὸ νὰ καταπεισῇ αὐτὸν διη ἡγάπα ἀλλον. Παρεδέχθη λοιπὸν διδ τοῦτο τὸν πρώτον τυχόντα νέον, διτις ητο ἐντελής τις λέων. ‘Ο Ροβέρτος Καστιλίων ητο κατά τινα ἐπὶ νεώτερος τοῦ Ρυτλάνδου εἶχε δὲ ἰδιαίσθισαν τιὰ διδιστρεπίαν τὸ νὰ προκηρύξῃ τὰς γυναικας, διας ηδόκει νὰ λατρεύῃ δθει η κόμισσα, τρομάξασα κατ’ ἀρχὰς διὰ τὸ συμβάν, ἐρυγε μεταβάσσα εἰς τὰ λουτρά του Βάδεν δ δὲ Κ. Καστιλίων τὴν ἡκελεύθησε μετὰ κρότου περιποιήσαντος εἰς αὐτὸν τὴν μεγαλειτέραν τιμῆν.

Τοῦ Ροβέρτου η κατάστασις ητο σχεδὸν κατεστραμμένη· ἀλλ ἐμρε φιλανθρώπους τινας Ιουδαιούς, εῖναις τοῦ προεώφλησαν τὰς ἐλπίδας του, ἐπι τῶν τριάκοντα χιλιάδων φράγκων τοῦ τῆς κομίσσης εἰσεδήματος διὰ νὰ φρνῃ δὲ ἀρεστὸς εἰς τὴν κόμισσαν, τὸν χειμῶνα δλου ἐπράξει τὰς τολμηροτέρας καὶ ἔρασμιωτέρας τρέλλας, τὰς διόποιας ἀπαντες εῦρον χαριεστάτας.

‘Αλλα μὴ νομίσετε διη δλος οὐδιος δ θύρυσος καὶ τὸ τρόπαιόν του οὐκ εἴ τὸν Ρυτλάνδον καθεύδειν. ‘Οκτετρε πολὺ τὴν Κλαρίσσαν διη ἐγένετο τοιουτοτρόπως λείχεις ένδις λέοντος, ἀλλ’ εὐτε καὶ τῷ ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν νὰ ζηλεύῃ κτηνος τοσοῦτον ἀσθμαντον. ‘Η Κλαρίσσα δλίγον ἐλειψε ν ἀποθανῇ ἐκ τῆς ἀγανακτησεως. «Πῶ! ἀνέκραξεν αὐτη παράφορος ἀπὸ θυμόν, εὐτε καὶ καταδέχεται νὰ ὑπακούῃ εἰς τὸ αἰτιθημα τῆς ζηλευτικά! » ώστε τὴν διαγωγὴν τοῦ Ρυτλάνδου ἐνόμιζε περιφρόνησιν ἀλλὰ ἐπίσης ἐσκέψη διη τὸ διδιστροπον τοῦτο τοῦ χαρακτήρος τοῦ Ρυτλάνδου ἐπρεπε νὰ θεωρηθῇ ως τὸ τέταρτον ἀδίκημα, ὑπερβαῖνον πᾶν δριον.

Ἡ Κλαρίσσα τὰ εἶχε μὲ τὴν δέσποιναν. Καὶ τὰ ὄνειρά των, καὶ τὰ ὄνειρα λαμβάνουσι μυρίς φαντασικὰς καὶ θελητικὰς μερράς . . .

Ἄλλ' ἡ κόμισσα εὐρίσκετο ἀρά γε τὴν ἐσπέραν ταύτην εἰς τὸν ποιητικὸν ἔκεινον διακυμανεμὸν τῶν παθῶν; Γίς οἶδεν; ἄρησε τὴν θεράπαινάν της να λέγη καὶ ἐφάνη παραδοθεῖσα εἰς διελογισμούς. Καὶ ποιὸς θήσει κατηγορήσει τὸν κόμισσαν διὰ τὴν κλίσιν της ταύτην πρὸς τὸ ρεμβάζειν, εἰς ὃ ἐκευσίως παρεδίδετο;

Ἄκριῶς δὲ τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ Ἀνθοῦλα, ηπιες

ἐπροσεκίνησε τὴν μέλαιναν, μεταξώδη κόμην τῆς χυρίας της, ἀρῆσε κραυγὴν μεγάλην φρίκης, καταφυγοῦσα εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ θαλάμου.

Ἡ Κλαρίσσα ὑψώσεις βιάως τὴν κεφαλὴν καὶ εἰδεν ἄνδρα διατκελίζοντα τὸ στήριγμα τοῦ ἴξωστου.

Γ'.

Μὲ δύω πηδήματα δι τολμητίας εὑρέθη ἐντὸς τοῦ καιτωνίσκου, ἐνώπιον τῆς Κλαρίσσης, ἣν κατὰ πρῶτον ἐχαίρετης δεξιῶς καὶ ἀνελλειπῶς ἀκολούθως ἤρριφθη εἰς τοὺς πόδας τῆς καὶ ἐδείξεν ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ λάθῃ τὴν χειρά της:

Ἄλλ' ἡ κόμισσα δὲ εἶχε διάθεσιν νὰ τείνῃ αὐτῇ εἰς τὴν λατρείαν τοῦ πρώτου τυχόντος ἀνθρώπου, ὅπις ἐφαντάζετο ν' ἀναβῇ διὰ τῶν παραθύρων Ἡ πρώτη πρᾶξις τῆς ἦτο νὰ περιστείλῃ ἐπὶ τοῦ στήθους τὰς πτυχὰς τοῦ ἐνδύματός της καὶ νὰ σταματήσῃ ἀκολούθως τὸν αὐθάδη διὰ χειρονομίας, ἥπις τὸν κατέστησεν ἀκίνητον εἰς τὴν θέσιν του.

Ἡ Ἀνθοῦλα, ἡ θαλαμηπόλος της, περιήρχετο περὶ τὴν κόμισσαν, καὶ συνεγώς διὰ τοῦ παραθύρου ἐβλεπεν ἐκτὸς, πρὸς τὰς σκοτεινὰς ἐρημίας καὶ τὰς ἡσυχίας τῶν χαραδρῶν.

— Μὰ ἔλα νὰ μὲ δώτης νὰ φορέσω τὰ νυκτικά μου Ἀνθοῦλα, εἶπεν αἴρνης ἡ κόμισσα μὲ ἀνυπομονήσιαν, τὴν δοίαν παρακαλοῦμεν τὸν ἀναγνώστην νὰ τὴν συγχωρήσῃ, ἀφοῦ τὴν βλέπει εἰς τοσαύτην ταραχὴν καὶ σύγχυσιν, καὶ ἀλλοτε φροντίζεις νὰ λογαριάσῃς τὰ δενδρά, ποῦ βλέπεις ἀπὸ αὐτοῦ. Τί παρατηρεῖς τόσην ὥραν εἰς τὸ παράθυρον; Φοβεῖσαι μήπως οἱ λησταὶ ἀναβοῦν ἀπὸ τὴν φραγκα;

— Ω! βιβαίως, ὅχι, κυρία ἀπεκρίθη ἡ Ἀνθοῦλα, κινοῦσα τὴν κεφαλήν σὶ λησταὶ δὲν ἔχασσαν τὰ μυαλά των νὰ ἔλθουν ἀπὸ ἔδω, ὅπου ἀφεύκτικας θέλουν θύεις τὰ κόκκαλά των. Διὰ τοὺς ἵρωτολήπτους, δὲν λέγω τὸ ἐναντίον, προσέθηκεν αὐτῇ, γελώσα μὲ λάριν τὴν πλέον ἀνειμμένην.

— Οἱ ἐρωτόληπτοι! εἶπεν ἡ κόμισσα, χωρὶς νὰ ἐπιτάξῃ τὴν αὐθάδειαν τῆς θαλαμηπόλου της. Οἱ ἐρωτόληπτοι ἐπανέλαβε, μειδώσας ἀδριστόν τι μειδάμα.

Ὑπάρχουσιν ἰδέαι τινες ἀκατάληπτοι καὶ ταχεῖς, διερχόμεναι τὸ πνεῦμα ὡς διάτοντες ἀτέρες, χωρὶς ν' ἀφίνωσιν ἐπ' αὐτοῦ ἔχην. Αἱ γυναῖκες ἀπεσταὶ ἔχουσσες τὸν μικρὸν φαντασικὸν κόσμον των, μυστηρώδεις καταφύγιον, ἀπού ἀφέσκενται ἐνίστε νὰ εἰσδύωσι, κρυπτόμεναι ἀπὸ πάντα βλέμμα, ως ἡ Ἀρτομίς ἐν τῷ λουτρῷ. Ἐκεῖ δίδουσιν ἀκρότατιν εἰς

Ὑπάρχουσιν ἀνθρώποι, ὡς ἡ εἰκὼν ἐγένετο καὶ διὰ μόνης τῆς περιγραφῆς τῆς ἐνδύματος των. Δὲν μένει λοιπὸν ἀλλο νὰ εἴπωμεν ἐνταῦθα, εἰμὴ τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου· ἦτο δὲ οὗτος δι γνωστὸς ἡμῖν ἐξ ὀνόματος Κ. Ροβέρτος Καστιλιών.

Ἡ ἐνδύμασί τοῦ Ροβέρτου ἦτον δλίγον πρωτὶ ἀλλ' ὁ ἀναγνώστης θέλει βιβαίως παρατηρήσει ὅτι τοῦτο συμβάνει εἰς ἔξοχην, καὶ διὰ τὸν γένει σὲ εὐγενεῖς δὲν καταδέχονται νὰ τιμήσωσι τὴν φύσιν ἐνδύμαγοι τὴν στολὴν των, εἴναι δὲ ἀληθές διὰ καὶ ἡ φύσις δλίγον φροντίζει περὶ τῶν τοιούτων. Ἄλλ' ἀσπαγέλθωμεν εἰς τὴν Κλαρίσσαν.

Τστατο θειπόν αὐτή τεταραγμένη, δηγανακτοῦσα καὶ ἐρυθρὰ εἰς τὸ ὠραιότερον κεράσιον τοῦ Μεμφρενού.

— Κύρτε, ἀνεφώνησε τέλος μὲ περιφρόνησιν, ὑπὸ τὴν δοπίαν αἱ γυναικεῖς κρύπτουσι τὸν τρόμον των, μεταφαίνεται διὰ σᾶς ἀπηγόρευσα τὴν θύραν μου.

— Δι᾽ αὐτὸν, κυρία, ἐμβῆκα ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἀπεκρίθη δὲ Ροδέρτος μετὰ φλέγματος ἀγγλικεῦ.

— Εἰς τὰ δωμάτιά μου, τοιαύτην ὥραν! . . .

— Εἶναι δέκα καὶ εἰκοσί λεπτά, κυρία, καὶ εἰς τὴν ἔσοχὴν δύναται τις νὰ παρουσιασθῇ μέχρι τῆς ἐνδεκάτης, χωρὶς πολὺ νὰ παραβῇ τοὺς τύπους! Βλέπετε, τίποτε δὲν πράττω παράνομον.

— Όποια αὐθάδεια! ἑποία τόλμη! . . . Καὶ τὶς ἥλθατε ἐδῶ νὰ κάμετε, κύριε; Ἡ διαγωγή σας εἶναι υδρίες. Δὲν ἡξεύρω τι μὲ ἐμποδὶς ζει νὰ διατάξω νὰ σᾶς . . . διώξωσιν.

Εἰς τὴν λέξιν ταύτην δὲ Ροδέρτος δστις εἶχε μείνει γονυπετής, ἥγεθν δι᾽ ἐνὸς πηδήματος, καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον μὲ δῆμα ταχύ.

— Κλαρίσσα, εἶπε μετὰ φωνῆς χαμηλῆς, ἀλλὰ ταχείας καὶ περιπαθοῦς, ἐὰν ἔνα μόνον κίνημα πράξετε εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ἀθλίας ταύτης ἀπειλῆς, ρίπτομαι εἰς τὸ βάραθρον καὶ κατασυντρέβω τὴν κεφαλήν μου κατὰ τῶν βράχων τούτων. Τοῦτο σοὶ τὸ δρκίζομαι εἰς πᾶν δὲ προσφιλέστερον ἔχω εἰς τὸν κόσμον, εἰς τὸν ἔρωτά μου.

Έβαν, τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ κόμισσα ἐνθυμεῖτο μίαν τῶν ὀραιωτέρων σχημῶν τοῦ μυθιστορήματος τοῦ Ἰβαρόη, ἥθελεν ίσως διαρράγῃ γελῶσα ἀπὸ τὴν παράδοξον παρωδίαν, ἢν εἴσετέλει δὲ Ροδέρτος, καὶ διπόργυμα, ἥθελεν εὑρεθῆν τότε εἰς θέσιν ἐπισφαλῆ. Ἀλλ᾽ ὁ τόνος, ἡ χειρονομία, τὸ ἀποφασιστικὸν ὄφος τοῦ Καστιλίων, ἔκαμπον ἐντύπωσιν εἰς τὴν Κλαρίσσαν, τῆς δοπίας ἀδιόρατος τις ἀστραπὴ ματαιότητος φυγόδουσης ἐκ τῶν μυχιαιτέρων τῆς καρδίας, ἥκεσσεν ἄλλως τε νὰ ἔξασθενόησῃ τὴν δρήνην κρίσιν.

Ἐρεθήθη διὰ τὴν ζωὴν τοῦ Ροδέρτου, διπερ δὲν ἦτο κακόν τι, ἀλλ᾽ ὑπῆρξε δι᾽ αὐτήν ματική τις ἥδονή ἐν τῷ αἰσθήματι τῆς φρίκης ἔκείνης.

— Εἰσθε τρελλός, Ροδέρτε, ἐψιθύριτε μετὰ φωνῆς ἐκλειπούστης.

— Ναι, κυρία, ἀπεκρίθη δὲ λέων μὲ ἑξαίρετον ἀφέλειαν.

— Δυστυχῆ! ἔξηκολούθησεν αὐτὴ (ἡ Κλαρίσσα ἡρέσκετο προφανῶς εἰς τὴν ίδεαν ταύτην), ἐριψυκινδύνευσες μέχρι θανάτου διὰ νὰ ἐλθῃς ἐνταῦθα!

— Θὰ περιφρόνησω καὶ πάλιν τὸν κενδυνόν διὰ νὰ καταβῶ ἀλλὰ πρέπει νὰ μὲ ἀκούσῃς, Κλαρίσσα.

— Α! πότε τὸ θέλετε;

— Πρέπει, πρέπει! ἐπανέλαβεν δὲ Ροδέρτος μετὰ χειρονομίας ἐρωτικῆς ἀλλὰ διὰ νὰ σᾶς ἀποδείξω δὲν ἥλθον εἰς τοὺς πόδας σας εἰμὴ μὲ ἀγνοῦς εκοπούς, θὰ σᾶς ὀμιλήσω ἐνώπιον τῆς θελαμπόλου σας. Ἄσ μείνη!

Βεβαίως, διταν δὲνθρωπος ὁ φωκινδυνεύη, καὶ μάλιστα χάριν ἀγνοῦ σκοποῦ, δικαίως, πιστεύομεν, πρέπει νὰ τύχῃ συγγνώμης ἀπὸ εὐαίσθητον κυρίαν. Ή

Κλαρίσσα, συνελθοῦσα δὲλγίον ἐκ τοῦ πρώτου τρόμου της, ἐκάθισε πάλιν εἰς τὸν σκίμποδά της καὶ ἐκάμενη νεῦμα εἰς τὴν Ἀνθοῦλαν νὰ ἐλθῃ καὶ εὐθεῖηση τὴν κόμην της.

— Άλλα πρὸς Θεοῦ, θὰ μὲ εἰπῆτε, κύριε, πῶς παρέβητε εἰς βαθύμον τοιεῦτον τὰ δρια τοῦ πρέποντος; ἥρωτησεν ἡ Κλαρίσσα μὲν ἀπεκλήσεως ἀρκετὰ φυσικῆς.

Ο Ροδέρτος πεισθεὶς ἔκτοτε, δτι ἀνίκησεν, ἐπανέλαβε τὸ λεόντιον ὄφος του, ἐλαβε μίαν ἔδραν ἀρκετὰ πλησίον τῆς κομίστης, καὶ

— Κυρία, ἀπεκρίθη, ἀφίνων ἐτυτόν νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ καθίσματος μετὰ μεγίστης χάριτος, ἥλθον νὰ σᾶς ἀποχαιρετήσω.

— Α! . . . εἰπεν ἡ κυρία, θεωροῦσε τὸν Ροδέρτον.

— Κλαρίσσα, δὲν θέλομεν ἵδε πλέον ἀλλήλους. . . Αναγκωρᾶ αὐτὴ τὴν νύετα.

— Θέσε μου! καὶ διατὶ λοιπόν;

— "Ω, δι' οὐδὲν, διότις ἔσυσα" ἔχω, λέγουσι, τρικοσίας χιλιάδας φράγκων χρέος ἐνδεχόμενον. Μὲ διώκουσιν ἀπὸ χίλια μέρη. Δι' ὁ ἀναγκωρῶ καὶ ἥλθα εἰς τὴν τελευταίαν ὥραν μου νὰ σᾶς ἴδω.

Ὑπάρχει τρόπος καὶ τρόπος τοῦ λέγεται τὸ πράγματα. Έχει δ. Κ. Καστιλίων ἥθελε φελίσσει μὲ ὄφος πένθιμον, ἐδὲν ήτοθρία, ἐὰν ἄρινε τὸν ἀλφρότερον στεναγμὸν, ἀναμφισθόλως δὲν ἥθελε πρᾶξει καμίαν ἐντύπωσιν εἰς τὴν κόμισταν. Ἀλλ' ὡρίλητεν, ἐμειδίασεν, ἐμπατιοτχόλησεν, ὡς ἥθελε πρᾶξας δὲ δοῦξ τοῦ Λωζεύν, διμολογῶν τὰ παραπιώματά του πρὸς τὴν δέσποιναν τοῦ Ορλεάνης. Δύσκολον δὲ εἶναι νὰ πιστεύσῃ τις δοπία ἄδυτος χωρίζει δύο καταστάσεις ἐντελῶς διμέσιας κατὰ τὸ φαινόμενον, — τὸ νὰ καταστεύσῃ τις τὴν περιουσίαν του καὶ τὸ νὰ μὴ ἔχῃ λεπτόν. Αὕτη μὲν φέρει αἰτχος, ἔκείνης δὲ ἔχει καὶ τὴν δόξην της.

— Επρεπε νὰ εἰσι κάμω αὐτὴν τὴν ἐξομολόγησιν, Κλαρίσσα, ἰξηκολούθησεν δὲ Ροδέρτος, τερπνότατα ἐξαπλωμένος ἐπὶ τοῦ σκίμποδός του, καὶ θέλεις μὲν ἐννοήσεις. Σὲ ἀγαπῶ καὶ ἀναγκωρῶ. "Οχι, διότις ἐπιθυμῶ κατά τι νὰ ὑπεριδῶ ἐνταῦθα τὸν τραγικὸν ἥρωα, πλὴν διὰ νὰ ἴδης πόσον φαίνεται ἐν πρώτης ὅψεις παράδεξαι, διτι, ἐνῷ σ' ἀγαπῶ, τε φεύγω. Πιθανὸν γὰρ σὲ ἥματι κατὰ βάθος, πολλὰ ἀδιάφορος· ἀλλὰ, τούλαχιστον δὲν κινδυνεύω νὰ ἐξηγήσῃς τὴν ἀναγκώρων μου μὲ τρόπον προσβάλοντα τὴν φιλοτικίαν μου. "Εχω ἔνα ἀντεραστήν εἶναι λόρδος Ἀγγλος· ἔχει μεγάλας προσόδους, καὶ λέγεται διτι ἡ χειρὶς σου τῷ εἶναι προμεμητευμένη, δυνάμεις ἀγνοῶ τίνος articulo mortis. Δι' ὅλα ταῦτα, δὲ λόρδος Ρυτλάνδος εἶναι προκριτώτερος ἐμοῦ, πρέπει νὰ διμολογήσω ἐμαυτὸν ἡτημένον καὶ νὰ μαχρυνθῶ. Αὕτο μόνον ἥθελον νὰ εἴπω. "Οπως θέλεις ὑπόθεσέ με, οὐχὶ δικαίως οὐτειδανὸν αὐθάδη. Στερούμενος δὲ τῆς χρηματικῆς βοηθείας, δὲν δύναμαι νὰ ἔχασκωθῶ τὸν πόλεμον· ἴδεν τὰ πάντα σοὶ ὀμολόγησα.

— Καὶ ποῦ πηγαίνετε; ήσώησεν ἡ Κλαρίσσα, μὴ δυναμένη νὰ υποκρύψῃ κίνησίν τινα ἐνδιαφέροντος πολλὰ φυσικοῦ, καὶ τί θὰ κάμετε τώρα δὲ τατεστράφητε;

— Θὰ υπάγω εἰς Ἀγγλίαν, καὶ ἔκειθεν εἰς τὰς νήσους τῶν Μακάρων.

— 'Α! Θέε μου!!!

— Μά τὸ ναι! Ἄλλα ἡσυχάσετε, κυρία, δὲν ἥλθον ἐγκαύματα ἔχων κατὰ νοῦν νὰ παραστήσω πρόσωπόν τι μελαδράματος. Σᾶς λέγω τοῦτο ὅπως τὸ ἀπεράσισα, ἀπλῶς καὶ ἀπαθῶς. Θεωρήσατε το καὶ ἡ εὐγενεία σας οὕτω πως. Γίνομαι αὐτόχειρ, διότι μὲ τὴν καλλιέργην θέλησιν τοῦ κόσμου δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ ζήσω. Ἡ περιουσία μου κατεστράφη, δὲν ἔρως μου τοῦ λοιποῦ χωρὶς ἐλπίδα έσται. Λοιπόν! εἶναι προγριτότερον νὰ δώσω τέλος εἰς ὅλα ταῦτα.

— Δυστυχῆ! ἐψιθύρισεν ἡ Κλαρίσσα, ἀφίνουσα τὴν κεφαλήν της νὰ πέσῃ ἐντὸς τῶν χειρῶν τῆς. Οὔτως ἐχρεώστεις νὰ τελειώσῃς!

'Εστι ὠπησιν τότε ἀμφότεροι ἐπὶ σιγμαίς τινας.

Δὲν δύναται τις νὰ πιστεύῃ πόσον μία παιδίς ἐγκαίρως παριμπίκουσα, ἐπιφέρει λαμπρὸν ἀποτέλεσμα εἰς τινας περιστάσεις. 'Ο Κ. Καστιλιών ἐγνώριζε τὴν ἀξίαν τῆς σιωπῆς ταύτης.

Αἴφνης ἀφῆκε γέλωτα ζωηρὸν καὶ σπασμωδικόν.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν εἴπειν, ωσεὶ κακὸν ἔσυτὸν ωμίλει, εἶναι περίεργος ἡ ιστορία μου. 'Ηγάπησα τὰς γυναικας, ὦ! πλὴν μετὰ παραφροσύνης... μετ' ἐνθουσιασμοῦ μόνον οὐδεὶς ἐγγράψει τὸ ὑπῆρχεν εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας μου.

Ο 'Ροβέρτος εἶχε σηκωθῆ, καὶ ἐπεριπάτει μεγάλοις βῆμασιν εἰς τὸν θάλαμον.

— Πιστεύω, καὶ δὲ θεός νὰ μὲ συγχωρήσῃ διτὶ ὑπῆρχε καὶ μία ἀρετή. Σιερθεὶς τοῦ μειδιάματος τῆς μητρός μου, ἀγγέλου ἀγαθοῦ ἐπανελθόντος εἰς οὐρανοὺς τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως μου, ἡθέλησα νὰ ζητήσω τὸ μειδίαμα τοῦτο εἰς ὅλα τὰς γυναικας. Τί νὰ σᾶς εἴπω; ἡ εὐτυχία ὑπέρχει εἰς δὲ, τι μᾶς ἐλλείπει. 'Ανατραφεὶς ὑπὸ ἀνδρῶν τῶν μὲν σκληρῶν, τῶν δὲ ἀδιπόρων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ ἀνοήτων, διεῖδον εἰς τὰς γυναικας τόσους σωτῆράς μου.

— Ναί ἀλλ' ὅταν ἡ πραγματικότης ἐξήλειψε πᾶ, δύνειρον, ἐπίστευσα, δὲν καλλίτερον θὰ ἥστε νὰ ἔρθητο μέρη ἀπὸ τὸν βράχον τῆς Αευκάδας. 'Οσαι ἔρωμέναι, τέσσαι καὶ ἀπάται. 'Έγω αὐτὰς μόνον ἡγάπων, ἐιώ ἔχαστη αὐτῶν ἀντὶ τοῦ ἔραστοῦ ἡγάπα τὸν ἔρωτα, ὡστε δὲν συννεούσιμεθα.

Ο 'Ροβέρτος ἐκεσεν ἐπὶ τοῦ σκίμποδός του, ὡς κατατεταργμένος.

— Εξήτουν πάντοτε, (ἐξηκολούθησεν οὗτος μὲ φωνὴν βραδυτέραν) καὶ μ' ὅλας τὰς ἀπάτας μου δὲν ἐπαυσα ν' ἀγαπῶ τὸ φῦλον τοῦτο, εἰς δὲν ἀνήκει καὶ δὲ μήτηρ μου, ἐάν δὲ μήτηρ μου ἡθελε ζῆ. 'Ενίστε, ληγμονῶν, παρέβαλον τὰς γυναικας πρὸς τὸν εὐελπῆ μόλυβδον, τὸ ἀγαλυόμενον ὑπὸ τῶν χαμερπετέρων παθῶν ἀλλὰ δὲν ἐπαυσα νὰ ζητῶ σταγόνα χρυσοῦ εἰς τὸ πυθμένα τοῦ πυρίνου τούτου χωνευτήριου.

TOM. E. (Φυλλάδιον 105.)

— Κύριε, . . . διέκοφεν ἡ Κλαρίσσα, ἐνῷ τὰ χεῖλη της ἔτρεμον ἀπὸ ἄγνωστον συγκίνησιν, ἡ γλῶσσα αυτῆ . . . δὲν δύναμαι νὰ τὴν ἐννοήσω . . .

— Ω θὰ τὴν ἐννοήσῃτε, Κλαρίσσα! ἀνεφώνησεν δ 'Ροβέρτος· διότις ἡ σταγῶν αὐτῇ τοῦ χρυσοῦ, ἡ γυνὴ, ἦν τόσον χρόνον ὀλειροπόλησα, δε σωτὴρ οὖτος, τὸν δοποῖον προσεδώκων, διῆλθεν ἐνώπιον μου ἡμέραν τινὰ, ἔχουσ' ἀκτινοστεφές τὸ μέτωπον, θεοεικέλον τὸ πρόσωπον. 'Ω εύτυχία! δὲν ἡ τατήθην ὑπῆρχεν εἰς τὸν κόσμον μία γυνὴ ἀξία τοῦ ἔρωτός μου! . . .

— Ροβέρτε! . . .

— Ήσο σύ. 'Αλλ' εἰπέ, διτὶ η τύχη δὲν ἔχει πνεῦμα; Εἰς τὸν ψυχιστὸν τοῦτον ἔρωτα, εἰς δὲν διέβλεπον τὴν ζωὴν, δὲν οὔρον ἄλλο, εἰμὴ τὸν θάνατον.

— Θέε μου! ἐξηγηθῆτε.

— Κλαρίσσα, εἰσθε ἄγγελος, καὶ δι' ἐτὲ κατεφρόνησα ὅλας τὰς γυναικας, ὅλους τοὺς ἐπαγγώγους ἔκείνους δαίμονας τῆς νεότητός μου· ἀλλ' δὲν ἔγγελος αὐτὸς μὲ ἥρανισεν!

— Η κόμισσα συνεκινήθη σφόδρα· ἔβλεπε τὸν 'Ροβέρτον μετὰ φρίκης, οίκτου, καὶ συμπαθείας ίσως. Η Κλαρίσσα προφανῶς διεκλαῖτο τὴν ψυχήν.

— Επρεπε γά σᾶς ίδω, ἐξηκολούθησεν δ 'Ροβέρτος διπτόμενος ἀνεπαισθίως πως γονυκλινής πρὸ τῶν ποδῶν τῆς κομίσσης· ἐπρεπε γά σᾶς ἀκελουθήσω, νὰ σᾶς ἀπονείμω μυρίους σεβασμούς, καὶ νὰ εἰσχωρήσω κτιόπιν ὅμων εἰς τὴν λαμπρὰν ταύτην σφαίραν, εἰς τὴν ὁποίαν διαπρέπει, Κλαρίσσα! Εἰς Βάδην, εἰς Έλβετίαν, εἰς τὰς ἐκδρομάς, εἰς τὰς ἔορτάς, πανταχοῦ ήθελον νὰ παρουσιάζωμαι ἐνώπιον σας, διὰ νὰ σᾶς ἀγαπῶ παντοῦ, καὶ νὰ σᾶς τὸ λέγω πάντοτε. 'Αλλὰ δὲν ἥρκει μόνος δ ἔρως. 'Εχρειδόντος χρήματα, καὶ εἶχηται. Καθ' ὅσον τὰ ἐπεισῆσα διὰ νὰ εὐχαριστήσω τὰς τρέλλας μου, ἐκείνοις οἵτινες μὲ κατέστρεφον, μοὶ ἐδίδον ἀκόμη. Δέν ήξενωρ τί εἶχον ὑποσχεθῆ, οὐδὲ τί μὲ εἶχον δώσει νὰ δυογράψω. Εἰξέρετε τί ἔστι δανειστής; Εἶναι τροχός, δόπου κατ' ἀρχὰς βάλλετε τὰς χειρας, μετ' δλίγον τὸ σῶμα, τὸ πνεῦμα, τὴν ζωὴν καὶ δόπου τέλος πάντα ταῦτα συντρίβονται, γίνονται θρύμματα, καὶ ἀφνίζονται. Τί νὰ σᾶς εἴπω! ἐκαστον μειδιάματα τῶν χειλέων σας, ως ἀκτίς θεία ἐρχόμενον ἐπ' ἔμε, μοὶ ἀφήρει μέρος τῆς ὑπάρξεως μου.

— Ροβέρτε, εἶναι φρικώδεις!

— Α! ἀδιάφορον Κλαρίσσα, δὲν οίκτείρω ἐμαυτὸν πλέον διὰ τοῦτο, εὐτυχία μου εἶναι ν' ἀποθένω δι' ἐστέ. Θὰ ἥμην ἐδῶ τὴν ἐσπέρεραν ταύτην, ἐὰν αὔριον δὲν ἔμελλον ν' ἀποθένω; 'Ηθελον τολμήτει νὰ σὲ διμιήσω εῦτως; ήθελον ἰδεῖ τὴν καρδίαν σου συμπάτσουσαν, ήθελον ἰδεῖ τὰ δάκρυά σου βρέοντα;. . . 'Α! καὶ πῶς δύναται μόνη η ζωὴ νὰ πληρωθῇ ὅλα ταῦτα; — Χαῖρε, Κλαρίσσα! Υπάγω εἰς τὴν αἰώνιότητα μὲ βῆμα παθούσον. Περαιτῶν τὸν κόσμον τοῦτον, θέλω φέρει τὴν εἰκόνα σου . . . καὶ τοῦτο εἶναι ἀρκετὴ δι' ἔμε προφύλαξις κατὰ τῆς ἐξοντωσεώς μου.

— Ο 'Ροβέρτος, ἀφοῦ ἐπέρρεψε τὰς λέξεις ταύτας, εσηκώθη, ἐκαμεν ἐν βῆμα πρὸς τὸ παράθυρον.

— Οχι! σχ! ἀνεφώνησεν η Κλαρίσσα, εἰς τὸν

Η ΝΕΟΤΗΣ ΤΑΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ.

(Συνέχεια τίτλου 104).

άνωτατον βαθμὸν τεταραγμένη ὅχι, δὲν θέλετε ἀποθάνει, 'Ροβέρτε!... Διατί θέλετε ν' ἀποθάνετε.

— Βεβαίως, ἵδιον φωνὴ ητος μὲ κάμει νὰ ποθήσω τὴν ζωὴν... Ω! εὐχαριστῶ διὰ τὴν εὐχὴν ταύτην, Κλαρίσσα· θ' αὐξῆση τὸν θησαυρὸν τῆς μελλούσης εὐδαιμονίας μου.

— 'Ροβέρτε, σταμάτισον!

— Δέν δύναμαι. 'Ακούσατε, Κλαρίσσα, σημαίνει μεσονύκτιον εἰς τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ χωρίου· ή συνδιάλεξις αὕτη πρέπει νὰ τελειώσῃ, τὸ ἀπαιτεῖ τὸ πρέπον· ἔχει υγείαν, μὴ μὲ κρατῆς πλέον.

— Εἶναι ἀδύνατον, μὴ ἀναγκωρήσητε πρὶν μοὶ δρκισθῆτε. 'Ακούσατέ μοι, εἰσθε ἀρκετὰ εὐγενῆς ώστε δὲν θέλετε ἐρυθριάσει δι' ὅ, τι θέλω σᾶς εἰπεῖ. 'Οχι, προσμένετε. Θεέ μου, καὶ νὰ μὴν τὸ σκεφθῶ. Ἰδεύ, λάβετε τὴν ἐπισολὴν ταύτην πρὸς τὸν Κ. δὲ Ν. τοῦτο θέλεις σᾶς ἀρκέσει. 'Ο Κ. δὲ Ν. εἶναι δὲ τραπεζίτης μου. Δὲν ὑπάρχει ἐδῶ καμμία δυσκολία. 'Εὰν εἶχον λρυσίον ἐνταῦθα, θὰ σᾶς τὸ ἐδίδα.

— Κλαρίσσα, οὐτε λέξιν περισσότερον!

— "Ω! Θεέ μου! Θέλεις ν' ἀποκοινώθῃ.

— Κάλλιον χιλίους θανάτους!...

— 'Ροβέρτε, τὸ ἀπαιτῶ.

— Ποτέ!

— Σὲ παρακαλῶ! ὥ! μὴ μὲ τὸ ἀποκοινώθῃς· θέλω νὰ ἐπανορθώσω τὸ ἀκούσιον κακὸν, ὅπερ ἐπροέσυνησα· δὲν δύνασαι νὰ μοὶ τὸ ἀποκοινώθῃς. Εἴμαι πλευσία, ίδεύ, λάβε τοῦτο· λάβε, 'Ροβέρτε, ή θέλεις μὲ λίδει ἀποθήνησκουσαν πρὸ τῶν ποδῶν σου.

‘Η Κλαρίσσα, λέγουσα τὰς λέξις ταύτας, ἔτεινε χάρτην, εἰς δὴ εἶχε πρὸ διλγούν χαράξει γραμμάτια τινὰς ταχίσιας· ἀλλ’ δὲ 'Ροβέρτος Καστιλιῶν ἀπώθησεν ἡσύχιας τὴν κόμισταν, καὶ τῇ εἴπε μετὰ φωνῆς ὑποφανούσης τὴν τρυφερότητα καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν τοῦ λαθοῦντος.

— Οὐδέποτε θέλω δεχθῆ τι ὑπὸ χειρῶν κινουμένων ἐκ τοῦ οἴκου, κυρία. 'Εὰν ή συμπάθεια μόνη σᾶς κινῇ, μὴ ἐπιμένετε πλειστόν, εἰς τὶ θὰ μὲ ὠφελήσῃ δὲ χρυσός σας, ἐνῷ ἐγὼ αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην τοῦ ἔρωτός σας;

— 'Ροβέρτε... δέξου... ἐψέλλισεν ή κόμισσα, ἐρυθριάσασα καθ' ὑπερβολήν. 'Ροβέρτε! ἄ! αἰσθάνομαι δὲ τὸ ἐρύθημά μου ἀπαλλάττει σὲ ἀπὸ τὸ νὰ ἐρυθράσῃς.

‘Ο 'Ροβέρτος, εἰς τὴν ἔξομολόγησιν ταύτην ἡσθάνθη ἐκατὸν ἡτημένον· ἀφῆκε φωνὴν ἔρωτος, καὶ πίπτων εἰς τοὺς πόδας τῆς Κλαρίσσης, μὲ τοὺς δρθαλλούς; πλήρεις δακρύων (διότι εἶχε καὶ τὸ δῶρον τῶνδακρύων), ἔτεινε τὴν χείρα διὰ νὰ δεχθῆ τὸ δεῖγμα τοῦτο συμπαθείας τόσον τρυφερᾶς. 'Αλλ’ ή 'Ανθούλα, ητοις εἶχεν ἀκούσει δῆλην ταύτην τὴν σκηνὴν μετὰ μεγίστης προσοχῆς, ἐξρίφθη, ταχεῖς ὡς ή ἀστραπή, μεταξὺ τοῦ Καστιλιῶνος καὶ τῆς Κλαρίσσης καὶ ἥρπασε τὸν χάρτην.

(ἀκολουθεῖ.)

Μετὰ τὸ δέκατον πέμπτον ἔχει ἀνεφύσαν τὰ ῥέδα τῆς κοιλάδος... δομοιαζεῖς ἀνθος ἀρτιθαλές τὰ ίδανικὰ ἐκεῖνα δύντα, καὶ απατηλὸν ὄνταρ μᾶς παριστῶσαι κατὰ τὸν ἀναπαυτικὴν ὥραν τῆς ιυκτός. Μήπως ἡ δραστικὴ μὲ ἀπατᾶ; ὥ! ἀφεύκτως τὸ χαρίστατον τοῦτο σχῆμα περικλείεις ἀρκετὸν ἄγγελον, ἡδυνόμενον εἰς τὴν εὐπιστίαν καὶ μόνωσιν... καὶ διαν σὲ ἀπέλθης, θὰ καγχάσῃ σαρδονικῶς διὰ τὴν ἀπελπισίαν μουφιλτάτη σκιά! 'Εχει ή γῆ δὲν εἶναι διαμονή σου, πέτα περὶ τὴν κλίνην μου, ἔσσο σὲ τὸ μόνον τῆς παραφορᾶς αἰτιον μαργευτικοῦ δινέρευ... 'Απαγατα τὰ διατροπολήματά μου ἀνίπτανταις ὡς ἀτιμόπλαστοι σκιαί, ἀλλὰ σὲ παμφίλαταν μοὶ ἀπέμεινας· ἐλθὲ νὰ σὲ ποδηγείτησω εἰς τὸν ωκεανὸν τοῦτον, τὸν λεγόμενον βίον, δὲν ἀνάγκη νὰ διαπλεύσης πρὶν ἀρμενίσῃς εἰς φιλόξενον ἀκτήν. Ιδε, ζήν δρυμθῆς, φθάνεις, πλὴν αἱ δόδοι εἰσὶ διάφοροι. Τινὲς μὲν καταπλέουσι μετά τινα βήματα, τινὲς δὲ ἀφοῦ τὰς διέλθωσι καθ' ὅλον τὸ μῆκός των. 'Αναγινωρίζετε τὸν φιλοπαίγμονα καὶ ξανθὸν παῖδα ὑπὸ τὴν ἀδελον καὶ μετριόδρομον ταύτην μορφὴν τῆς νεάνιδος; ή τεμνότης ἔβαψε μὲ τὸ ῥέδωδες αὐτῆς τὸ κρινόχυρουσον πρόσωπόν σου, ή ἀτέχνως βοσρυχισθεῖσα κόμη σου, περικυλοῦ ἐντελέστερον τὴν κανονικότητα τῆς μορφῆς σου. 'Οτε θαυμασμοῦ βλέψμα συναντᾶται μετά τοῦ ίδικοῦ σου, χαρίσσα συστολὴ διαδέχεται τὴν εἰσέτειν νηπιώδη ἀβουλίαν. Άτεν πάσχεις νὰ ἐφελκύσῃς ἐπὶ σοῦ τὴν προσοχὴν, δειλίας ἔνεκα, καίρεις δημως δταν ἐπανέσουν δτα σὲ προεῖπε τὸ κάτοπτρόν σου. Φοβεῖς τὴν ἀπάτην τῆς κανεδοξίας, ἐνίστε ή θωπευθεῖσα φιλαυτία ἔξωκειλον εἰς φιλαρέσκειαν, καὶ οὕτη εἶναι γλιτσχρά, ἐν ἀγνοίᾳ εὐρίσκεταις τὶς πλησίον τῆς ἀδύσου, καὶ ἐνίστε ή ὀπισθοδρόμησις καθίσταται ἀδύντας... 'Ενθυμοῦ δτι οἱ φιλόχαλοι ἀδελεσχίαι εἰσὶ δελεάσματα τεκταινόμενα κατὰ τῆς ἀπειρίας σου, καὶ διτι παίγνια μπλλον εἰσίν ή ἐκμυστηρεύσεις τῆς καρδίας.

Προσπίσου κατὰ τῆς φύσει ἀγαθότητος τοῦ φύλου σου· ἐνίστε ή πρώτη βαθμὸς τῆς πιώτεως τῆς γυναικός εἶναι ή εὐσπλαγχνίσ. 'Αρέσκεσθε νὰ παρηγορῆτε τὸν δεινοπαθοῦντο, τὰ δάκρυα του ἐφελκύουν τὰ ὑμέτερα, γεννᾶται μεταξὺ σᾶς γλυκεῖα συμπάθεια, συσχετίζεσθε, φιλικαὶ ἐκμυστηρεύσεις, συνάφεια ίδεων καὶ αἰσθημάτων σᾶς συνδέουσιν ἀδιαρήκτοις ὡς ἱνομίζετε, δεπμοῖς· δὲ ἔρως τοῦ ὁποίου καὶ αὐτὸ τὸ δυνομα συγχειμένως πως γνωρίζετε, ἐνδέστε τὴν προσωπίδα τῆς φιλίας, ήτοις φαίνεται, δτι εἶναι ή βάσις τῆς ἀδόλου εἰς τὴν ψυχήν σας οὐτωχίας κατὰ τὰς θείας ἐκείνας στιγμὰς καθ' ἄς ή διάνοιά σας συνταυτίζεται μετά τῆς τοῦ φύλου, ίνα σᾶς ὀθήσῃ εἰς τὴν φθοράν του...

“Οθεν, ἔταν ἐξέλθης, θὰ ἐξέλθης ἀνευ πειρύγων.. ἀγγελος πεπιωτάκως!... Μη προσάπτεις μῶμον εἰς τὸν ἔρωτα, διότι πῶς ἀλλώς ηδύνατο γὰ σὲ πλησίας